

τώδη τῶν ξένων βλάβησιν καὶ ἀποδοῦσα αὐτὴν εἰς τὰς ὠλένας τῆς, τὴν νύμφην τοῦ Ἀδριατικοῦ καὶ τῆς Μεσογείου. Ἡ Ἰταλία εἶχεν ἀνάγκην ἐνθουσιασμοῦ, μεγάλης δυνάμεως, ἥτις ἐγέννησε τὰς Σταυροφορίας, ἐκυρίευσεν τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἀνετίναξε τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς δουλείας καὶ ἤνωσε τὰ ἐγκατεσπαρμένα μέλη τῆς Ἰταλίας. Χωρὶς τοῦ Γαριβάλδου ἡδύνατο νὰ ἐνωθῇ ἡ Ἰταλία· ἀλλ' ὅχι καὶ χωρὶς ἐνθουσιασμοῦ. Καὶ ἐνθουσιασμός ἦτο ὁ Γαριβάλδης. Ἄν ἦναι ἀληθὲς ὅ,τι εἶπεν ὁ Καρλῶν ὅτι «ἡ ἱστορία εἶναι ἱστορία τῆς καρδίας», ὁ Γαριβάλδης ἐδημιούργησε τὴν Ἰταλίαν μετὰ τὴν καρδίαν του. Ἐπλήρωσε τὴν ἀτμοσφαῖράν της ἐκατομμύρια ὄνειρων ἐλευθερίας, καὶ αὐτὰ ἦσαν αἱ ἀληθεῖς στρατιαί του, ὅχι οἱ χίλιοι τῆς Μαρσάλας, ἢ οἱ τρισχίλιοι τῆς Ρώμης. Ἐπολέμησε μετ' ὄνειρα, ἵνα κατακτήσῃ ἐν ὄνειρον — τὴν Ἰταλίαν του μίαν.

* * *

Εἶχε δίκαιον ἐν τῇ διαθήκῃ του νὰ παραγγεῖλῃ, ὅπως τὸ σῶμά του κατῇ. «Ὅ,τι ἐλέχθη ὑπὸ Ἀγγλοῦ δραματοῦργοῦ διὰ τὸν Πομπήϊον, «ὅτι αἱ πυραμίδες δὲν ἀρκοῦσιν, ἵνα περιλάβωσι τὸ ἐνδοξὸν σῶμά του καὶ ὅτι μόνον ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ἀντάξιον αὐτοῦ μνημεῖον», εἶναι ἀληθὲς μόνον διὰ τὸν Γαριβάλδην. Εἶχε δίκαιον ἐν τῇ διαθήκῃ του νὰ παραγγεῖλῃ, ὅπως τὸ σῶμά του κατῇ.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν ἡ καρδία του, ἀλλὰ τὸ ὄνομά του εἰς τὸν οὐρανόν!

Καλιβάν.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Εἶχατε ἰδῆ τῆς προάλλαις μίαν φάλαγγα ἐφίππων ἀξιωματικῶν τοῦ πυροβολικοῦ, διατρέχουσιν μεθ' ὁρμῆς τοὺς δρόμους ἠνωμένην ὡς μακεδονικὴν φάλαγγα; Ἐκαμνε γυμνάσια ἐφόδου ἐναντίον τοῦ Ζυθοπωλείου Φίσερ, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους ἐκυρίευσεν, σύσσωμος ἀναρριχηθεῖσα... τὸν κήπὸν του, καὶ ἀνατρέψασα τραπέζας, προχώματα, δένδρα, κλίμακας, παιδιὰ, ἐμποιήσασα δὲ τρόμον εἰς ὅλον ἐκεῖ τὸν ἡσυχάζοντα κόσμον καὶ πληρώσαντα τὸ ποτήριόν του διὰ νὰ τὸ πῖνῃ μακρὰν τῶν πετάλων καὶ τῶν λακτισμάτων τῶν ἵππων τῶν νεαρῶν ἀξιωματικῶν τοῦ πυροβολικοῦ.

Παρεφρόνησαν, κατὰ τὰς θετικὰς εἰδήσεις, ὅς ἔχει ἡ γειτόνισα «Νέα Ἐφημερίς», παρεφρόνησαν ἀπὸ μεγάλου φιλοβασιλικὸν ἐνθουσιασμόν οἱ οἱκοὶ τῶν κ.κ. Μ. Νεγρεπόντη, Ι. Βούρου καὶ Β. Μελά. Οἱ δυστυχεῖς, καθ' ἃ γράφει ἡ συνάδελφος «ὠνειρεύοντο ἐν τῇ ἀκίνησίᾳ των» (ὁ κ. Καμπούρογλου φαίνεται ὠνειρεύεται ἐν τῇ κινήσει του) «καὶ ἐταξιδεύον εἰς πέλαγος φιλοπατρίας» — οἱ οἱκοὶ — «καὶ συνήντων ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς εὐημερίας» — οἱ οἱκοὶ — «καὶ ἔχαιρον» — οἱ οἱκοὶ.

Διετάχθησαν δὲ, ὡς ἐμάθομεν, δύο ἱλαὶ ἐφίππου χωροφυλακῆς πρὸς σύλληψιν τῶν ταξιδευόντων οἰκῶν, διότι

οἱ καυμένοι Νεγρεπόντης καὶ Μελάς ἂν μείνουν χωρὶς μέγαλα, εἶναι βουρδούσηδες χωρὶς βρακί.

Τώρα κατήντησαν τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» καὶ ἡ «Νέα Ἐφημερίς» χάριν τοῦ κόμματος νὰ παρακολουθῶσι μετ' ἐνδιαφέροντος τοὺς ἐν τῇ Πλατεῖᾳ Συντάγματος τιτρώσκοντας διὰ τῶν πυρίνων των ὀφθαλμῶν νέους τὰς καρδίας νεανίδων, καὶ εἶτα ἀνερχομένους μετ' αὐτῶν εἰς τὰς σερμάς, ὡς ὁ «Τηλέγραφος», ἡ «Κλειὼ» καὶ ὁ Σιβιτανίδης, οἰκίας των, ἐνθα κατακλίνονται τὰ παλληκάρια ἀδελφεῖς, ἀλλ' αἱ νέαι ἐνθα εἶναι κατακεκλιμέναι δὲν ἐνδίδουν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀδελφῶν νέων, κτλ. κτλ. δι' ὅλα δὲ αὐτὰ ἐρωτᾷ ἀφοῦ τὰ δανεῖζεται ἐκ τοῦ «Ἐθνικοῦ Πνεύματος» ἡ «Νέα Ἐφημερίς»: «Εἶναι δυνατόν; Ὁφείλει ἀμέσως ἐξηγήσεις ἡ Ἀστυνομία.» Ἐνθα οἱ οἱκοὶ τῶν κ.κ. Νεγρεπόντη καὶ Βούρου ὠνειρεύονται ἐν ἀκίνησίᾳ, ταξιδεύουν εἰς τὰ πελάγη καὶ χαίρουν χαρὰν νηπίου καὶ Καμπούρογλου!

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι ἕνας μανάδης εἶναι ἀνώτερος τοῦ νόμου καὶ τοῦ Βασιλέως. — Ἐνθυμεῖσθε τὸ παράνομον κλείσιμον ἐνὸς λαχανοπωλείου, πρῶην παντοπωλείου, πρῶην ὀπωροπωλείου, παρὰ τὴν πύλιν τῆς ἀγορᾶς. Ἐπὶ τέλους ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἔδωκε τὴν ἀδειαν νὰ τὸ ἀνοίξουν· ἀλλ' ἐλογάζετο χωρὶς τὸν παντοδύναμον μανάδην καὶ μετ' ὀλίγας ὥρας διέταξεν ὁ αὐτὸς Διευθυντὴς νὰ τὸ κλείσουν. Ἐγένετο δὲ τὸ κλείσιμον καθ' ὅλους τοὺς τύπους τῆς κλητηρικῆς βαναυσότητος. Ἐως ὅτου ὁ πτωχὸς ἐνοικιαστὴς ἠναγκάσθη νὰ τὸ κάμῃ ὀπωροπωλεῖον. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἱεραρχία ἐν τῷ κράτει μας· εἰς τὴν κατωτέραν βαθμίδα εὐρίσκεται ὁ νόμος· ἀνωθεν τοῦ νόμου ὁ βασιλεὺς· ἀνωθεν τοῦ βασιλέως ὁ δήμαρχος· ἀνωθεν τοῦ δημάρχου ὁ κύρ ἀστυνόμος καὶ ἀνωθεν τοῦ κύρ ἀστυνόμου ὁ μανάδης, τοῦ ὁποῖου λησμονοῦμεν τὸ ἐνδοξὸν ὄνομα.

Γούστο Πειραιωτίσης:

— Ἐμένα μοῦ ἀρέσει ὁ ἐπὶ βραχὺς περίπατος!

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΚΡΙΑΚΑ

Θ'.

Μίαν ἀνάμνησιν ἱστορικὴν μάς φέρει εἰς τὴν φαντασίαν ἡ Ἑλληνὶς Ἐπαναστάτις μάς ὑπενθυμίζει τὴν Περθεύον τῆς Αὐρηλίας. Ὅταν ἐπολέμει καὶ ἡ Περιστέρα, εἶχε πλήρη τὰ δικαιώματα, ὅπως ὀνομάζεται Παρθένος τῆς Μικεδονίας. Ἐκ τῶν δύο Παρθένων, ἡ μία, ἡ Λωρεννίς, εἶναι ὅλη φῶς, ἱστορία, δόξα· ἡ ἄλλη, ἔαν μὴ ὁ κ. Γρίβας συνελάβανε μετὰ τὸν τόσων ληστῶν καὶ τὸν σύζυγον τῆς Περιστέρας, τὸ ὄνομά της ὡς πολέμιστοῦ θὰ ἐπέτα ἀπὸ τῆς μνήμης καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ στενοῦ